

Reviczky Gyula

JOBÁB HÁZÁBAN

Tragédia öt felvonásban

AMTAK Bt, 2025

Cop. AMTAK Bt, 2025

Felelős szerkesztő: Varsányi József

**Kiadó: AMTAK Bt, 2040 Budaörs, Semmelweis
u. 6/B.**

06 20 218 6762 amtakbt@gmail.com

www.amtak.hu

Látogasson el webáruházunkba, és böngésszen!

ISBN 978-615-6907-67-7

Készült: AMTAK Bt, Budaörs

SZEMÉLYEK

JOBÁB, pásztorfejedelem

JÁBESZ, fia

HEBAL, fia

ELIFÁZ, fia

BALDAD, barát

SZÓFÁR, barát

ELIU, barát

RÁFAEL

ÉFA, Jobáb felesége

JEMIMA, leánya

DINA

Kisebb szereplők

Színhely: Arábia. Idő: hajdankor

ELSŐ FELVONÁS

Első szín

Csarnok Jobáb házában

Jobáb, Elifáz, Baldad, Szófár, Hebal

ELIFÁZ

Fogadd oly szívesen ajándokinkat,
Ahogy' mi nyújtjuk.

BALDAD

Békesség Jobábnak!

SZÓFÁR

Sok drágaságod, bölcs beszédidet
És jámborságod, egyaránt csodáljuk.

JOBÁB

Nyelvem köszönni képtelen; szívemmel
Mondom nektek: barátim, köszönöm!
Éreztétek mint otthon magatok';
Legyen vígság; ne mondja senki, hogy
Jobáb vendégeit meg nem becsüli.
Hebal, te hívjad a zenészeket,
A rokonságot s egypár énekest. *Hebal el.*

ELIFÁZ

Elsőszülötted ez?

JOBÁB

Szívemnek az.

S évek szerint is bár az volna, mert
Idősb fíjam sok bút okoz nekem.

BALDAD

Hogy az istenfélő, vidám falak közt
Bú lakhatik, gondolni is bajos.

JOBÁB

A fájdalom közös az emberekkel.
Egyszer csak fűszer örömébe', másnak
Homályt, bűnt, nyavalyát hoz a fejére.
Szívében hordja némelyik bűjét,
S száz másnak arcán is meglátszik az.
Mert fájdalomtalan szív nem volt soha.
Elégsegem van kincsekből, javakból,
Van szép, kedves leányom, jó fíjam;
De nem teljes családi örömem.
Írigykedés, perpatvar házi békém'
Feldúlja; feleségem nyelves asszony,
S Jábesz makacs, vad és erőszakos.
Jábesznek hívom őt. Jó név valóban,
S a fájdalomszerzőre nagyon illik.

BALDAD

Tán csak te látod ily rossz színben őt.
Én kezes mernék lenni fíjadért;
Mert, mint a nap mindent befényesít.
Körét a bölcs éppúgy bölccsé teszi.

JOBÁB

Ne szóljatok meg ily beszédemért.
Nem tehetek másképp, habár tudom,

Sarját a nemző óvni tartozik,
Ha gonosz és bolondot mível is,
S minden gyűlölség és gáncs ellenében
Neki kell védni őt. Való, igaz;
De képmutató lenni nem tudok.

ELIFÁZ

A lelkéhez fogunk beszélni; tán
Fog rajt' a szép szó, s megtérítjük őt.

JOBÁB

Tegyétek azt meg. Ám elég e tárgyról.
Vendégem örömet lásson csupán,
Ha volna tán okom panaszra is.
De nékem az örömből is kijut,
S ez bú nélkül veszítné ingerét.
Van mindenem, de bárhogyan süt a nap,
Mindig lehet találni árnyakat.

SZÓFÁR

Majd elbeszéljük honn mindenkinek,
Mily bölcs s igaz Jobáb, lelkünk barátja.

JOBÁB

Ne többet erről, mert a bölcsesség
Csak ott tenyészik, ahol nem ismerik.

Éfa, Jemima jönnek

Hát, feleség, gondoskodtál-e már
Vendégeinkről? Illőn lássad el!
Mi élvezettel csak szolgálhatunk,
Legyen busásan.

ÉFA

Ejnye, ne taníts!
Sütöttünk, főztünk mindent, ami kell;
Hiányt érezni biz' nem fognak ők.
Ilyet kérdezni sem kell; tudjuk azt mi!
Mi sem henyélünk.

JOBÁB

No, no! Elhiszem;
De nyelvednél kezéd gyorsabb legyen.

Hebal jön

HEBAL

Atyám, elhívtam a zenészeket,
A kitűzött időre megjelennek.

JOBÁB

S te min tünődöl, édes Jemimám?
Ez korra a legkisebb gyermekem, *vendégeihez*:
De szívemnek talán a legnagyobb,
Holnap lesz násza, s e nap öröme
Mi még ma zene, tánc közt vígadunk. *Jemimához*:

Látom, mindig csak szíveddel beszélsz,
S mi nem hallhatjuk szép hangod zenéjét.

JEMIMA

Gondolkodám, vajon a messzi földön,
Honnan e bölcs, dicső urak jövőnek,
Milyen világ van és hogy' élnek ott.

ÉFA

Bolond leány! Mily együgyű beszéd.

ELIFÁZ

A hegyek távolról kékellemek,
Az égen éjjel csillagok ragyognak,
Narancserdő virágzik, és lehullnak
Virági, s édes gyümölcsöt terem.
A rózsza illatos, hűvös az árnyék,
A patak ott is vígan csörgedez,
S gyors szarvas issza tiszta habjait;
Koszorút fonnak ott is a leányok,
Báránka béget, s a madár dalol;
Az embert, hogy ha jó, megáldja Isten,
S ez igaz lélek örvend a világnak.

JEMIMA

Mint itt minálunk!

ELIFÁZ

De oly szép leányt,
Mint te vagy, ott nem láttam, édesem.

ÉFA

Kérlek, ne dicsérd szembe őt.

JOBÁB

Való!

Az asszonyok csak akkor kedvesek,
Ha erről mit se tudnak. - Hát fiú,

A háttérben álldogáló Jábészhez

Nem tudsz te tisztességet, hogy apád
Öreg barátit illendően köszönts!

JÁBESZ

Nem szoktam én fecsegve hízelegni;
Azért elég, ha mondom: üdvözöllek!
Uram, a vének összegyülekeztek, *Jobábhoz*:
S egy csorda rongyos ember vár reád.

JOBÁB

Mosdatlan szájú! - Édes, jó urak,
Törvényt kell tennem még a kapuban;
Mulassatok hát kedvetek szerint,
Míg visszatérek. Itthagynom Hebalt,

Házam körül kalauzotok legyen.
Jábesz, kövess te. Menten itt leszek. *Jobáb el.*

ELIFÁZ

Jábeszhez: Jobban tiszteljed élted kútfejét.
Nagyon makacs vagy.

JÁBESZ

Nem vagyok gyerek. *El.*

BALDAD

Jobáb igazságot beszélt; nyakas,
Vad, tűrhetetlen, csökönyös fiú.

ÉFA

Micsoda szemfüleskedés ez! Mit ácsorogsz itt,
leány, kíváncsian lesve, mit beszélünk! Nem
tudod, hogy a te helyed a szőlőben van? Az a te
gondod, hogy ott jól folyjon a munka. Takarodj!

JEMIMA

Megyek, anyám, kérlek, ne haragudjál. *El.*

ÉFA

Látjátok, kedves uraim, így van ez itt minálunk.
Nincs házi béke, mert Jobáb nem bánik egyformán
gyermekeivel. Ezt a kis tacsót úgy becézi, úgy
elkényezteti, mintha kívül egy lány se volna a
világon. Merő szívtelenség! Csupa hiúság, mert

Jemima tud neki csacsogni, hízelegni. Az ám!
Idősebb leányomat mostohagyermekszámba veszi,
pedig meg fogjátok látni, milyen szép, dolgos,
szerény és mennyire tiszteli apját-anyját! Bizony,
bizony kényes egy öreg az én uram. Úgy tesz a
fiaival is. Ő vadította el Jábeszt örökös
korholásaival. Emlékezet óta szemére hányja, hogy
nyers, és szavait meg nem válogatja, s hogy mint a
vadállat, mindig csak préda után leskelődik.
Ráfogás, ráfogás! Az én Jábeszem erős és vitéz
férfi, aki az oroszlanul se fél. Senki se tudja lovát
oly szépen megülni, senki se kezeli úgy az íjat,
senki se bír úgy dacolni az elemekkel. - Szép is,
okos is, bátor is s Jobábnak mégis örökösen fúrja
az agyát, mért ő az elsőszülött. - Ez a mi bajunk, ez
a mi bajunk.

ELIFÁZ

Ne bíráld, s bízd Jobábra tetteit,
Tudom, hogy ő nem igazságtalan,
S amit tesz, a család üdvére vál'.
De nem tartóztatunk fel dolgaiddban,
S kedves barátunk visszatérteig
Megnézzük gazdaságát s rétjeit.
Kérlek, Hebal, vezess.

HEBAL

Szolgalatodra.

ÉFA

Semmit se felejts el megmutatni. És aztán okosan viseld magad, s ne sokat járjon a nyelved, mert a fecsegő lelkének ürességéből beszél. Jó mulatást, szerencsés jó napot! *El.*

HEBAL

Mit tetszik az uraknak megtekintni
Először is?

SZÓFÁR

A marhákat talán.

HEBAL

Bizony, nem láttatok még annyi marhát,
Mint itt apám házában. Erre tessék. *Félre.*

ELIFÁZ

Virágokat találtam itt; de félek,
Hogy a rózsákon csúnya férgek élnek.

El mind.

Második szín

A város kapuja előtt

*Jobáb, a Város vénei, Jábesz és mindenféle
törvénytörő jött ember*

ELSŐ VÉN

Mindenki egyaránt fennen csodálja
A bölcs, erélyes és gazdag Jobábot,
Ki városunk fölött mint büszke nap
Ragyog, s minden kunyhót meglátogat
A könyörület enyhe sugarával.
Mindenki őt dicséri; a szegény
Ujjal mutatja gyermekének őt:
Íme, gyámunk, bíránk, vigasztalónk!
S a gonosz ember mint vihart kerüli
Jobábot, a gonoszság ostorát.
Azért én kérdem tőletek, vajon
Velem tartjátok-e, tudós urak,
Hogy mindnyájunk helyett Jobáb tegyen
Törvényt; hisz' ő a legbölcsebb közöttünk,
S az igazság maga, mit ő ítél.

A NÉP

Tegyen törvényt igazságos Jobáb!

A VÉNEK

Legméltóbbnak közöttünk őt ítéljük!

ELSŐ VÉN

Te vagy hivatva cselt, gonosz viszályt
Csitítani bölcsen; ez a hely tied.

Az első székhöz vezeti